USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **J. A. H. T.**, zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2022, č. j. 57 A 7/2021 - 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Ireny Strakové, advokátky, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobci byla v roce 2007 udělena doplňková ochrana podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“) na dobu 15 měsíců. Doplňková ochrana byla žalobci opakovaně prodlužována (až do 18. 12. 2016). Žádost žalobce o její prodloužení ze dne 26. 10. 2016 byla zamítnuta rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 5. 2018. Žalobce napadl označené rozhodnutí žalobou, která byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2020, č. j. 45 Az 11/2018 - 31. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2020, č. j. 9 Azs 92/2020 - 34, které nabylo právní moci dne 23. 6. 2020.

[2] Z úředního záznamu ze dne 17. 8. 2020 se podává, že žalobce se dostavil na pracoviště cizinecké policie s dotazem, jak má postupovat po „ukončení azylu“. Podle policie měl žalobce povinnost dostavit se do 30 dnů od právní moci rozhodnutí soudu na Ministerstvo vnitra pro výjezdní příkaz, což neučinil, a od 23. 7. 2020 tak setrvává na území ČR neoprávněně. Proto s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění s odkazem na § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“). Krajské ředitelství Policie Středočeského kraje (dále též „Krajské ředitelství“) přípisem ze dne 19. 11. 2020 žalobce vyrozumělo o tom, že sice byla naplněna skutková podstata neoprávněného pobytu dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, ale současně by rozhodnutí o vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Proto bylo řízení překvalifikováno na řízení o povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[3] Krajské ředitelství pak rozhodnutím ze dne 3. 3. 2021, č. j. KRPS-203404-23/ČJ-2020-010033, uložilo žalobci povinnost opustit území Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a dále stanovilo žalobci dle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců lhůtu k vycestování v délce 60 dnů od právní moci rozhodnutí. V odůvodnění k tomu zejména uvedlo, že usnesení Nejvyššího správního soudu ve věci prodloužení doplňkové ochrany nabylo právní moci 23. 6. 2020. Žalobce tak byl podle § 54 odst. 2 zákona o azylu povinen dostavit se na Ministerstvo vnitra, které by mu vydalo výjezdní příkaz. Žalobce měl 30 dnů k vycestování, to však neučinil. Od 24. 7. 2020 se tedy žalobce na území ČR nacházel bez platného oprávnění k pobytu. Krajské ředitelství dodalo, že žalobce pobýval na území od roku 2006, nelegálně zde pobýval pouze 25 dní, ale nikoliv úmyslně, po celou dobu pobytu byl žalobce zaměstnán, odváděl daně a nedopustil se žádného protiprávního jednání. Krajské ředitelství proto přistoupilo k uložení povinnosti opustit území, tedy k nejmírnějšímu opatření, které lze za dané situace přijmout. Krajské ředitelství doplnilo, že oproti vyhoštění nejsou s tímto rozhodnutím vyjma povinnosti vycestovat spojena žádná negativní omezení do budoucna. Žalobce není zařazen do Schengenského informačního systému, není mu uložen zákaz vstupu na území České republiky a může žádat o pobytová oprávnění.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí Krajského ředitelství odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 12. 2021, č. j. CPR-10459-4/ČJ-2021-930310-V249 (dále též „napadené rozhodnutí“) odvolání zamítl a rozhodnutí Krajského ředitelství potvrdil. V odůvodnění uvedl, že doplňková ochrana se uděluje vždy na omezenou dobu a účastník se nemůže spoléhat na to, že mu bude neustále prodlužována. Ohledně situace na Kubě žalovaný připomněl, že tamní poměry byly již důkladně prověřovány v řízení o prodloužení doplňkové ochrany. Jestliže Ministerstvo vnitra dospělo k závěru, že poměry na Kubě umožňují bezpečný návrat žalobce, nemá žalovaný žádný důvod tento závěr zpochybňovat. Podle žalovaného se Krajské ředitelství taktéž dostatečně zabývalo přiměřeností rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

II.

[5] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze (dále též „krajský soud“), který ji zamítl shora označeným rozsudkem. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel obsáhle popsal svou situaci a dosavadní průběh řízení. Krajskému soudu vytkl, že vycházel bez dalšího z rozhodnutí žalovaného a neučinil si vlastní úvahu o celkové situaci. Věc by měla být posouzena v kontextu předchozích řízení, s přihlédnutím ke všem skutečnostem (vč. řízení o neprodloužení doplňkové ochrany a možné újmy pro stěžovatele). Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Požádal i o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV.

[7] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém vyslovil souhlas se závěry krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[8] Nejvyšší správní soud předně zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb.). Z důvodové zprávy k této novele je zřejmé, že jejím účelem je urychlení soudního přezkumu rozhodnutí a dalších aktů správních orgánů, a to ve fázi před Nejvyšším správním soudem. Věcné přezkoumání pravomocného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem má probíhat pouze v případech, kdy je to důležité nejen pro samu posuzovanou věc, ale i pro plnění základní role Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu ve věcech správního soudnictví, kterou je sjednocování judikatury správních soudů.

[9] Nejvyšší správní soud shledal, že se uvedená právní úprava na nyní projednávanou věc užije; krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti novely s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021 - 30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021 - 36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021 - 30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021 - 31, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021 - 34, ze dne 9. 12. 2021, č. j. 9 Azs 213/2021 - 45 atp.).

[10] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k hodnocení toho, zda kasační stížnost splňuje podmínky pro její přijetí k věcnému projednání. V tomto ohledu zkoumal, zda ve věci rozhodoval specializovaný samosoudce a zda svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou (srov. rozhodnutí ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021 - 34, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021 - 23, atp.).

[11] Soud shledal, že v dané věci se jedná o věc ve smyslu § 31 odst. 2 s. ř. s., tedy o věc, ve které rozhoduje specializovaný samosoudce. Podstatný přesah zájmů stěžovatele pak Nejvyšší správní soud vymezil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. Ačkoli se v tomto usnesení vyjádřil ve vztahu k předcházející právní úpravě nepřijatelnosti, která pamatovala pouze na posuzování ve vztahu k mezinárodní ochraně, závěry plynoucí z této judikatury jsou přiměřeně uplatnitelné také v nyní projednávané věci (shodně viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021 - 28, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021 - 30, ze dne 23. 7. 2021, č. j. 4 As 156/2021 - 50, ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021 - 39, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021 - 31, ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 As 148/2021 - 44, ze dne 7. 10. 2021, č. j. 6 Azs 242/2021 - 21, ze dne 9. 12. 2021, č. j. 9 Azs 213/2021 - 45 atp.). Z uvedené judikatury současně vyplývá, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v případě, pokud se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.
[12] V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[13] Ve vztahu k tvrzenému stížnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odkazuje soud např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 16/2013 - 26, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 - 51, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Krajský soud důkladně a individuálně vypořádal jednotlivé žalobní námitky, přičemž zohlednil i kontext předchozích řízení, resp. obsah spisu. Nedošlo ani k žádné jiné vadě ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Krajský soud nepochybil ani tím, že převzal závěry žalovaného. Pokud správní soud shledá závěry správních orgánů správnými, je oprávněn je převzít (srv. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 13/2013 - 26 atp.).

[14] Stěžovatel dále poukazoval na stížní důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s, tedy na nedostatečně zjištěný stav věci. Nejvyšší správní soud mu nepřisvědčil. Podle jeho názoru žalovaný řádě zjistil skutečný stav věci, resp. naplnil zásadu materiální pravdy. Důkladně se zabýval všemi okolnostmi daného případu, přičemž reflektoval zcela konkrétní (stěžovatelem tvrzené) okolnosti, na které nahlížel v souladu s právní úpravou

a konstantní judikaturou (srov. § 3 správního řádu a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 65, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 - 43, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66).

[15] Ani žádná další stížní argumentace nezakládá přijatelnost kasační stížnosti. Jak správně připomněl krajský soud, rozhodnutí o povinnosti opustit území je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývající na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu. Stěžovatel sice namítal, že nesouhlasí s tím, že šlo o nejmírnější možné opatření, nekonkretizoval však již, jaké jiné, mírnější opatření, měly správní orgány vůči němu přijmout, když nebyl držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobýval neoprávněně (což nikterak ani v kasační stížnosti nerozporoval). Žalovaný a návazně i krajský soud se důkladně zabývali i dalšími tvrzenými skutečnostmi, vč. tvrzeného zásahu do soukromého nebo rodinného života stěžovatele, újmy spojené s vycestováním atp., přičemž i v tomto ohledu reflektovali východiska judikatury (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 Azs 29/2016 - 19, ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 - 35, atp.). Nejvyšší správní soud dodává, že otázka, zda stěžovateli na Kubě hrozí vážná újma, byla podrobně řešena v řízení o prodloužení doplňkové ochrany a byla též podrobena soudnímu přezkumu (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2020, č. j. 45 Az 11/2018 - 31, přičemž kasační stížnost Nejvyšší správní soud odmítl dle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. usnesením ze dne 18. 6. 2019, č. j. 9 Azs 92/2020 - 34). Nejvyšší správní soud neshledal ani existenci žádné zásadní vady (vedle výše uvedené judikatury srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66, ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 16/2013 - 26, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45, ze dne 9. 12. 2021, č. j. 9 Azs 213/2021 - 45, atp.).

[16] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[17] Nejvyšší správní soud dodává, že samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a dalších procesních úkonech.

[18] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4., usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021 - 32). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti

nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[19] Protože Nejvyšší správní soud nerozhodl o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, rozhodl podle § 10 odst. 1 věta prvá zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč stěžovateli, a to k rukám jeho zástupkyně.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. dubna 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu